

ΜΗΧΑΝΕΣ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ ΚΑΙ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ ΜΟΝΟΝ : 'Εν 'Αθήναις καὶ ταῖς ἐπαρχ. φρ. 20. — 'Εν τῷ ἐξωτ. φρ. 30.

ΑΓΓΕΛΙΑΙ : ἀπαξ ἡ δις, λ. 40, τρίς ἕως ἑξάκις λ. 20, κατὰ μῆνα λ. 15, ἔτος ἡ ἑξαμηνίαν λ. 10.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ, ὁδὸς Μουσῶν, Ἀριθ. 6, ἀπέναντι τῆς οἰκίας Φιλήμονος παρὰ τὴν πλατεῖαν τοῦ Συντάγματος. —

B. ΓΑΒΡΙΗΛΙΔΗΣ ΔΙΕΦΘΥΝΤΗΣ

ΧΡΟΝΙΚΑ

Τὰ ὑπουργικὰ διατελοῦσιν εἰς πλήρη δόγην. 'Αφοῦ καὶ ὁ Βασιλεὺς πλέον ἀνεκατόθη. Οἱ ὑπουργοὶ εἶναι πιασμένοι μαλλιά με μαλλιά. Ὁ «'Ασμοδαῖος» πιστεύομεν ὅτι θὰ ἔχῃ αὖριον εἰκόνα. Πόλεμος Ράλλη καὶ Τρικούπη, πόλεμος Τρικούπη καὶ Ρούφου. Ὁ τελευταῖος κάμνει τὸν ἄρρωστον ἐπίτηδες· δὲν πατᾶ οὔτε εἰς τὸ ὑπουργεῖον οὔτε εἰς τὰ συμβούλια· ὁ βασιλεὺς ἀναχωρῶν ἠθέλησε νὰ φέρῃ εἰρήνην· νομίζομεν ὅτι δὲν τὸ κατόρθωσε. Καὶ τότε λοιπὸν πῶς ἀναχωρεῖ ; 'Αφοῦ δὲν ἀφίνει κυβέρνησιν ὀπισθέν του ; Λέγεταί μάλιστα ὅτι ὁ κ. Τρικούπης μεταβὰς παρὰ τῷ βασιλεῖ πρὸ ἡμερῶν τῷ εἶπεν νὰ μὴν ὑπογράψῃ διατάγματα τοῦ κ. Ρούφου. Εἶναι κατάστασις λοιπὸν αὕτη ;

Αὐτὰς τὰς διαψεύσεις τὰς ἐπισήμους ἢ «'Εφημερίς» νὰ τὰς ἀφήσῃ· μπορεί νὰ εἶναι ὑπουργική· τοῦτο δὲν τὴν ἐμποδίζει νὰ μὴν ξεύρῃ ἐνίοτε τί τῆς γίνεται· διότι ἀκριβῶς πολλάκις οἱ φίλοι γνωρίζουν ὀλιγώτερα ἀπὸ τοὺς μὴ φίλους· ὅσα λοιπὸν γράφει περὶ διαδοχῆς τοῦ κ. 'Αξελού εἰς τὴν θέσιν τοῦ Διευθυντοῦ τῆς 'Αστυνομίας ὅτι ἦσαν ἀνυπόστατα ἦσαν πολὺ ὑποστατά· ὁ κ. 'Αξελὸς μπορεί νὰ τῆς εἶπῃ ὅ,τι θέλει, ἀλλὰ τὸ ζήτημα τοῦ Διευθυντοῦ τῆς ἀστυνομίας συνεζητεῖται καὶ συζητεῖται μεταξὺ Τρικούπη καὶ Ράλλη, ὁ δὲ κ. Τρικούπης ἐπέμενεν εἰς τὰς συμπαθείας του πρὸς τὸν κ. 'Αξελόν. Τοῦτο ἐγράψαμεν ἡμεῖς, τοῦτο ἦτο τὸ ἀληθές· καὶ αὐτὰ τὰ δοκτορικά ἀποφθέγματα τῆς «'Εφημερίδος» μᾶς συγχωρεῖ νὰ τῆς πούμε ὅτι εἶναι ὀλίγον γελοῖα.

Ὁ Βασιλεὺς χαριέστατα ἤπλωσε τὴν προστατευτικὴν του χεῖρα ἐπὶ ἓνα υἱὸν τοῦ ποιητοῦ Συνοδινού, τὸν Νικίαν του, ἀξιολογωτάτην ἀνήσυχον φύσιν ὑπισχυομένην πολλὰ, καὶ τὸν ἔκαμεν ὑπότροφόν του ἐπὶ πενταετίαν εἰς ἓν ἐδῶ ἐκ τῶν καλλιτέρων λυκείων. Ἡ ἐπιθυμία του ἦτο νὰ τὸν κατατάξῃ εἰς τὴν Σχολὴν τῶν Εὐελπίδων, ἀλλ' ἡ ἡλικία δὲν τὸ επέτρεπε. Καὶ πάλιν κατὰ τὴν ἀκρόασιν ἧς ἔτυχεν ὁ κ. Συνοδινός, ὁ Βασιλεὺς τὸν διεβεβαίωσε περὶ τῆς ἀγά-

πης του, καὶ ἐκεῖνος μετὰ τὴν ἀθῶαν ἰησουϊτικὴν ἐκένῃν ἀφελειὸν τοῦ εἶπε πῶς τὸν ἔχει σὰν τὴν καρδιά του, λαβὼν μάλιστα θάρρος νὰ τὸν ἐρωτήσῃ πῶς τὸν ἀγαπᾷ ὡς Συνοδινόν ἢ ὡς ποιητὴν, καὶ τοῦ Βασιλέως φιλομειδῶς ἀπαντήσαντος, ὅτι καὶ ὑπὸ τὰς δύο ιδιότητάς του, διαβεβαίωσαντος, μάλιστα ὅτι ἐδίχασε καὶ τὰ «Βέλη» του καὶ τὸ ποιηματάκι του γιὰ τὴν Βασιλίσσάν μας. Ἡ ὁποία Βασιλίσσα, ὡς γνωστὸν, ἔχει πάλιν ὑπότροφον ἓνα κορίτσι τοῦ Συνοδινού, διότι ὁ ποιητὴς τῶν *Βελῶν* εἶνε πλούσιος εἰς παιδιὰ καὶ εἰς στίχους, μόνον εἰς τάλληρα δὲν εἶνε πλούσιος, τὰ ὅποια τάλληρα, τί διάβολο! κατὰ τὴν γνώμην του ἔπρεπε νὰ βγαίνουν ἀπὸ τὰ βιβλία του !

Ὁ Βασιλεὺς ἐξέδραμε πρῶτ' πρῶτ' ἄλλ' ἐπέστρεψε βράδυν βράδυν εἰς Τατόϊ, μαζὺ μετὰ τὰ παιδιὰ καὶ μαζὺ μετὰ τὴν κυρίαν Κερ καὶ τὴν ἐξωτικὴς καλλονῆς δεσποινίδα Κερ, ἐκείνην ποῦ διευθύνει καμιά φορὰ τ' ἀμαξάκι.

Δὲν χαλοῦν τὸν κόσμον αἱ δημοτικαὶ καὶ βουλευτικαὶ ἐκλογαί, ἀλλὰ καὶ αἱ ἡγουμενικαί, ἂν καὶ αὕτη, περὶ ἧς θέλομεν γράψαι, ἐχάλασε μύταις ἀντὶ κόσμου.

Δύο κόμματα ἐπάλαισαν ἐν Ἀμοργῷ διὰ τὴν ἐκλογὴν τοῦ Ἡγουμενοσυμβουλίου, τὸ τοῦ κ. Νομικοῦ καὶ τὸ τοῦ κ. Συνοδινού, ἀμφοτέρω μετροῦντα τὰς ψήφους ἐν τῇ παλάμῃ τοῦ τελευταίου τοῦ ἔλειπε μία ψῆφος, διότι ἡ ψῆφος αὕτη εἶνε τώρα κλινήρης ἐπὶ πενταετίαν, καὶ ἔπρεπε νὰ σηκωθῇ ἡ ἁγία ψῆφος—ἐβδομηκοντούτης γέρων, πάτερ Κύριλλος,—καὶ ἐσηκώθηκε, τεθεῖς ἐπὶ δύο σανίδων, μετακομίσθεις διὰ μέσου δυσβάτων βράχων εἰς τὸν πρὸς ὃν ὄρον, ἐνῶ ἡ διάβασίς του ἐμύρωνε τὸν ἀέρα διὰ γεροντικῶν εὐωδιῶν, διότι ὁ ἄνθρωπος τοὺς τῷ πε, θὰ τὸν σηκώσουν, ἀλλὰ ἔχουν νὰ τραβήξουν.

Καὶ δὲν περιορίσθη τὸ κακὸν μόνον εἰς τὸν δρόμον, ἀλλὰ καὶ ἐντὸς τῆς ἐκκλησίας ὅπου ἔγινεν ἡ ψηφοφορία, καὶ ὀλίγου δεῖν ν' ἀφήσουν τὴν ψηφοφορίαν καὶ νὰ πάνε οἱ ἄνθρωποι ἐξω ν' ἀναπνεύσουν.

Τὸ δὲ ἀποτέλεσμα ;

Τὰ δύο κόμματα ἤλθαν εἰς ἰσοψηφίαν ! Ἰδοὺ τί γίνεται !

μὲ τὰ μοναστήρια, τὰ ὁποῖα δὲν ξεύρομεν τί τὰ φυλάμε καὶ δὲν τὰ δημεύομεν ὅλα;

Ἔχομεν ὑπ' ὄψιν *Κανονισμὸν τοῦ Συλλόγου τῶν Νέων ἢ Βελτίωσης* ἐν Πάτραις, περὶ τοῦ ὁποίου τόσον εὐφύμως καὶ εὐγλώττως ὠμίλησε καὶ ὁ βουλευτὴς Πατρῶν κ. Κοντογούρης κατὰ τὴν λογοδοσίαν του. Σκοπὸς τοῦ Συλλόγου ἀναγράφεται «ἡ διὰ φιλολογικῶν καὶ κοινωνικῶν ὁμιλιῶν καὶ συζητήσεων προσγιγνομένη ἠθικὴ καὶ διανοητικὴ *Βελτίωσις*». Καὶ τὸ ὄνομα δεικνύει μετριοφροσύνην καὶ ὁ σκοπὸς σεναίσθησιν τῶν ἐπιχειρησάντων τοιοῦτον ἠθικὸν ἀγῶνα καὶ ἡ νεολαία τῆς πρώτης ἐπαρχιακῆς πόλεως ἔχει ἀνάγκην νὰ ὑψωθῇ εἰς ἀτμοσφαῖραν ἄλλην παρὰ τὴν καθημερινὴν χυδαίαν ἢ ἐνθουσιώδη ἄκαρπον, φροντίζουσα νὰ πληθύνῃ τὰς γνώσεις τῆς καὶ νὰ ἐξευγενίσῃ τὸ ἦθος τῆς· χαίρομεν πολὺ διότι ἐκ τοῦ πρώτου ἄρθρου τοῦ Κανονισμοῦ οὐδὲν ἄλλο προσὸν πρὸς ἐγγραφήν τινος ὡς μέλους αἰτεῖται εἰμὴ κοσμιότης. Αὐτὸς εἶναι ὁ ἀδάμας πάσης ἀληθινῆς νεολαίας· ἥτις εἶναι ἡ ἀνοιξίς τοῦ βίου καὶ πᾶσα ἀνοιξίς εἶναι σεμνή. Ἄς ἐπιδοθῶσι λοιπὸν εἰς τὸν κόσμον τῶν θετικῶν ἐπιστημῶν καὶ οὐχὶ τῶν ξηρῶν καὶ ἐνίοτε ἐν τῇ ἀπομονώσει τῶν διαφθειρόντων νομικῶν, καὶ ἅς προσπαθήσωσιν ἀκόμη νέοι ὄντες νὰ ᾧσιν ἄνδρες νέοι.

Ἐξεφύτρωσε πρῶτ' πρῶτ' εἰς τὸν Πύργον τοῦ Παρασκευαίου ἡ μάσσα τῶν Ἀρκετσαίων καὶ σύζυγος τοῦ γέρου τῶν καταδεδικασμένων εἰς θάνατον βεβαίως ἀθῶων ἢ τοῦλάχιστον μὴ ἀποδεδειγμένων ἐνόχων, ὅπερ ἐπίσης εἶναι φοβερόν ἐγκλημα εἰς ὃ ὑπέπεσεν ἡ δικαιοσύνη. Φέρει μαζὺ καὶ τὸ δεκαετὲς παιδί τῆς, ἓνα συμπαθητικώτατον φουστανελ-

λόπουλο, ὅπερ οἱ παράνομοι καὶ αὐτὸ εἶχαν προφυλακίσει. Καὶ τώρα ἔμεινεν ὅτ' ἡ ῥάχη τῆς ἢ νύφη τῆς, ἢ γυναῖκα τοῦ Δήμου μὲ τὰ δύο παιδιὰ τῆς καὶ ἡ πεθερά τῆς ἐννενηντα χρόνων. Ἐρχομας ἀπὸ τὸν ἄνδρα τῆς, ἀπὸ τὰ παιδιὰ τῆς, τὸ ἓνα τῆς ἀπέθανε ἐντὸς τῆς φυλακῆς—τρεῖς ἄνθρωποι καταδικασμένοι εἰς θάνατον, ἐξ οὗ ὁ εἰς ἀπέθανε εἰς τὴν φυλακὴν, καὶ νὰ ἦναι ἀθῶοι—ἐρημὴ ἀκόμη καὶ ἀπὸ τὸ βίό τῆς, 304 γίδια διαλύθηκαν, τῆς τὰ ἔκλεψαν δηλαδὴ οἱ ζωοκλόποι, ἂν δὲν πιστεύετε στείλτε νὰ ἐξετάξετε, καὶ κλαίει ἐπιφωνοῦσα: Εἶναι ἀδικία σ' ἐμένα τὴν κκομοῖρα. ὦ! Ἑλλάς! ὦ! Τουρκιά!

Κομφότατον μυθιστόρημα ἐκ τῶν τοῦ Χαλεβῆ θ' ἀρχίσῃ πάλιν νὰ δημοσιεύῃ ἡ *Εστία* ἀπὸ αὐρίου, τὸν Πάτερ *Καρσταγιάνον*, μυρίζοντα θυμάρη οἰκογενειακῆς πιήσεως καὶ λουλουδιζόντα ἀπὸ τὰ εὐγενέστερα αἰσθήματα καὶ πολλὰς ἐμορφῆς ὕφους καὶ πλοκῆς. Κατωτέρω ὁ ἀναγνώστης βλέπει πλείους λεπνομερείας ἐν τῇ περὶ τούτου ἀγγελίᾳ. Τὸ αὐριανὸν δὲ φύλλον τῆς *Εστίας* θὰ ἦν ἐκτάκτως ὡραῖον, διότι πλὴν τοῦ νέου γοητευτικοῦ μυθιστορήματος θὰ ἔχῃ καὶ τὸ *Ἔτος Χίλια* τοῦ Ἀννίνου καὶ ποίημα τοῦ Σουρῆ τὰ *Καρδία*.

Πολύτιμον νεωτερισμὸν εἰσάγει ἡ *Εστία* προκηρύττουσα ἐν τῷ αὐριανῷ τῆς δελτίῳ «*Διαγώνισμα πρὸς συγγραφὴν ἐλληνικοῦ διηγήματος*», καὶ τιθεῖσα ἄθλον τριακοσιόδραχμον διὰ δέκα σελίδας τῆς *Εστίας* τὸ ὀλιγώτερον. Τὸ διαγώνισμα θὰ παροτρύνῃ πολλοὺς τῶν νεαρῶν ἰδίως συγγραφέων μας εἰς τὸ νὰ βαπτίσωσι τὸν δημιουργικὸν των κάλαμον εἰς διαυγέστερα ἐλληνικώτερα νάματα, ξετινάσσοντες ὀλίγον τὸν παρισινὸν κονιορτὸν τὸν ἐξ ἀνάγκης καὶ ἐξ ἡλε-

Ο ΛΥΚΟΓΙΑΝΝΗΣ

(Συνέχ. ἴδ. ἀριθ. 478)

— Μάλιστα, μήτερ μου.
— Ἄ! ἀχάριστος, ἀχάριστος!
— Ἀλλὰ γνωρίζετε καλῶς ὅτι σὰς ἀγαπῶ.
— Ὁμιλεῖς περὶ εὐτυχίας σου, καὶ ἡ εὐτυχία ἡ δική μου Ἐρριέττη! Ἄ! κόρη μου, κόρη μου, παράδοξος εἶνε ὁ τρόπος αὐτὸς τοῦ ν' ἀγαπᾷς τὴν μητέρα σου!... Ἀλλ' ὄχι, ἀδύνατον· ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον θέλεις νὰ κάμῃς, εἶνε ἑξαψίς, ὑπερβολὴ φαντασμοῦ ἀσθενοῦς παιδίου.

— Ἀγαπητὴ μου μήτερ, ἀκούσον μου· εἰς σέ, ἥτις τοσοῦτον μὲ ἡγάπησες, δὲν θέλω νὰ ψευθῶ, οὐχὶ ἐκ κλίσεως, θέλω νὰ ἀσπασθῶ τὸν μοναχικὸν βίον, ἀλλ' ἔχω ἀνάγκην νὰ παρακαλέσω, ν' ἀποχωρήσω τοῦ κόσμου. Πιστεύσατέ μοι, μήτερ μου, δὲν δύναμαι νὰ ἤμαι εὐτυχὴς, δὲν δύναμαι

νὰ ζήσω ἢ ἀφιερωμένη εἰς τὸν Θεόν, ἀφοσιωμένη καθ' ὅλοκληρίαν εἰς τὴν θρησκείαν.

— Καὶ αὐτὸ μόνον νομίζεις ὅτι εἶνε τὸ καθήκόν σου! Ἀφοῦ ἐγενόμην ἡ δυστυχέστερα τῶν συζύγων, θέλεις νὰ καταστῶ ἡ δυστυχέστερα τῶν μητέρων! Χάριν σοῦ, ἔκαμα ὅλας τὰς θυσίας, καὶ αὐτὴ εἶνε ἡ ἀνταμοιβή μου!... Ὁ βίος μου ἦτο καταβεβλημένος, ἐμπροσθεν τῆς κοιτίδος σου ἤντηλα τὴν δύναμιν τῆς ἀπαρνήσεως καὶ τῆς ἀφωσιώσεως· οὐδὲν πλέον ἔχουσα νὰ ἐλπίζω διὰ τὸν ἑαυτὸν μου, ἤλπισα διὰ σέ· εἶχον νὰ ἐκπληρώσω νέον καθήκον, νὰ ἐργασθῶ διὰ τὴν εὐτυχίαν σου. Γνωρίζεις πῶς σὲ ἀνέθρεψα, γνωρίζεις ὅτι σοῦ ἔδωσα ὅλην τὴν τρυφερότητα τῆς μητρικῆς μου καρδίας!... Καὶ ὕστερον ἀπὸ τόσας πληγὰς τῆς καρδίας μου, σὺ, κόρη μου, τέκνον τῆς ψυχῆς μου, τελευταία μου ἐλπίς, ἔρχεσαι ν' ἀνοιξῇς ἐν τῇ κατεσπαραγμένῃ μου καρδίᾳ νέον τραῦμα τρυφερώτερον ὅλων τῶν ἄλλων!... Ὁ ἀδελφός σου γνωρίζεις, δὲν μοῦ ἀνῆκει, δὲν ἔχω παρὰ σέ, σέ μόνον... Καὶ θέλεις νὰ μὲ ἐγκαταλείψῃς... ὦ! Τὸ τοιοῦτον σημαίνει, ὅτι δὲν ἔχεις πλέον ἀνάγκην τῆς μητρὸς σου, ὡς νὰ μοι λέγεις· πήγαινε, δυστυχὴς γύναι, πήγαινε ν' ἀποθάνῃς.

— ὦ! εἶπεν ἡ νεᾶνις κύπτουσα μέχρι τοῦ ἐδάφους.

— Ἄ! ἐξηκολούθησεν ἡ κυρία Δεσιμαῖζ διὰ φωνῆς πεπιεσμένης, ἐνόμιζα ὅτι θὰ εὕρισκον πλείονα εὐγνωμοσύνην ἐν τῇ καρδίᾳ τοῦ τέκνου μου. Εἶνε κακὸν ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖον θέλετε νὰ κάμῃτε, Ἐρριέττη, μάλιστα, εἶνε πολὺ κακόν.

κτισμοῦ καὶ ἐλλείψεως ἐθνικωτέρας ἀτμοσφαιρας ἐπικαθήμενον τῶν γραφίδων ὧλων μας. Καὶ δὲν θὰ ἔχωμεν μὲ τὸ διαγώνισμα αὐτὸ ἐν καὶ μόνον κορυφὴν ἐλληνότητος ἔργον—τὸ βραβευθισμένον—ἀλλὰ βεβαίως καὶ ἄλλα, τὰ ὅποια θὰ ἀνθαμιλλῶνται μὲ ἐκεῖνο, καὶ ἴσως θὰ ἦνε ἐν πᾶσιν ἰσάξια, ἂν μὴ καὶ ὑπέρτερα, ἐκ μιᾶς ἢ ἄλλης πλευρᾶς, διότι προκειμένου περὶ ἐκλογῆς ἔργων συγγραφῶν ἴση φέρ' εἶπεν δυνάμει δὲν θὰ ἐπικρατήσουν φρεσάδες ἀπόλυτοι καὶ ἀλύγιστοι κανόνες, ἀλλὰ ἀπλούστατα ροῦστο τριῶν ἀνθρώπων, τὸ ὅποῖον μπορεῖ καὶ νὰ μῆσυμφωνήσῃ πρὸς τὴν αἴσθησιν τοῦ καλοῦ τριακοσίων ἢ χιλίων ἢ καί τριῶν μόνον αἰσθανομένων τὸ καλὸν ἴσως ἰσχυρότερον παρ' ἐκείνους. Οἱ τρεῖς αὐτοὶ ἂν θρωποὶ ἔσονται ὁ κ. Ροῦδης ὡς κλασικὸς, ὁ κ. Λάμπρος ὡς ἱστορικὸς καὶ ὁ κ. Πολίτης ὡς Ἑλληνας. Συγχαίρομεν ἐγκαρδῶς τὴν Διεύθυνσιν τῆς Ἑστίας ἥτις πράγματι εἶνε Διεύθυνσις, καὶ ὅχι διευθυντής, δηλαδὴ θῆλεια, παραγωγὸς, δημιουργικὴ, ἐνθουσιῶσα διὰ τὸ καλόν. Τῇ συγχαίρομεν.

ΔΙΚΑΣΤΙΚΑ ΧΡΟΝΙΚΑ

ΕΝ ΤΩ ΚΑΚΟΥΡΓΟΔΙΚΕΙΩ

Μαριγῶ Κωνσταντινίδου, ἡ ἐνάγουσα, ἐκ Νάξου, κόρη ὡς 18 ἐτῶν, ἡ καὶ ὡς 16, κατὰ τὸ λέγειν της, πολὺ νόστιμος, ζαχαρωμένη, ἔξυπνος, ζωηρά, σ κ ε ρ ζ ὁ ζ α, ἐπιτηδευομένη τὴν φράσιν της τὴν ὁποῖαν θέλει ἐλληνίζουσας, ὑπηρετρία τὴν ἐπιστήμην.

Οἱ κατηγορούμενοι, Γεώργιος Ἀρβανίτης, 32 ἐτῶν, Κωνσταντῖνος Ροδοκάλης, 22 ἐτῶν, ἀμαξηλάται τὴν ἐπιστήμην. Τὸ παρελθὸν θέρος ἐπέστρεφον αἱ οἰκογένειαι Δράκου καὶ

Σαρόγλου ἐκ ταξειδίου ἐκ Πόρου· εἰς τὴν πρώτην ἦτον ὑπηρετρία ἡ Μαριγῶ· αἱ κυραὶ ἐτράβηξαν μὲ τ' ἀμάξι· τὰς δὲ ὑπηρετρίας ἐνεπιστεύθησαν εἰς τὸν ἀμαξῆν Ἀρβανίτην, κουμπάρον τῆς κυρίας Σαρόγλου.

Ἦτο βράδυ. Ὁ Ἀρβανίτης—ἔχων μαζὺ τοῦ καὶ τὸ μικρὸ παιδί του—παίρνει τὴν Μαριγῶ καὶ ἀντὶ νὰ τὴν ὁδηγήσῃ εἰς τὴν ὁδὸν Πατησίων, ὅπου ὁ οἶκος τῆς δεσποίνης της, τὴν διευθύνει κατὰ τὴν Πλατεῖαν Ἐλευθερίας. Ἡ Μαριγῶ διαμαρτύρεται, καὶ θέλει νὰ βγῇ ἐκεῖ, στὸ σπῆτι μιᾶς γνωρίμου της, μαμμῆς τὴν ἐπιστήμην. Ὅπου καὶ καταβαίνει.

Ἦτοιμαζόντο νὰ κοιμηθῶν· ὅταν ὁ Ἀρβανίτης—ὁ ἀμαξῆς—κυπαῖ τὴν πόρτα νὰ πάρῃ τὴν Μαριγῶ· διότι ἡ κυρία Δράκου ἔβαλε κλήτορας τῆς ἀστυνομίας καὶ τὴν ζητᾶνε.

Νὰ πάγῃ, νὰ μὴν πάγῃ, νὰ πάγῃ. Πηγαίνει. Εἶχε μαζὺ ὁ Ἀρβανίτης καὶ τὸν νεανίαν συνάδελφον Ροδοκάλην.

Ἀπὸ τοῦ Οὐρανίου Κήπου στρέβει κατὰ τὸν Ἑλαιῶνα καὶ εἰς τὸ δάσος—ἐν τῇ σκοτίᾳ—ὑπὸ τὸ ἐγκληματικὸν φῶς τῆς σελήνης· καὶ τὰ ἄλλα μυθιστορικὰ τερτίπια—ἀφαιροῦν οἱ κύριοι ἀμαξηλάται τὰ ἄνθη τῆς λεμονιάς τῆς δροσάτης Μαριγῶς.

Μετὰ τὸ δρέψατε ἄνθη ἔρασταί, ἐπάνοδος.

Κατὰ τὴν ὁδὸν τῆς Ἀκροπόλεως ἡ Μαριγῶ ἐπλήδυσεν ἀπὸ τὸ ἀμάξι, ἐζήτησε βοήθειαν καὶ ἐφώναξεν ὅτι τὴν ἐβίασαν.

Ὁ εἰς τῶν δραστῶν συνελήφθη ἀμέσως· ὁ ἄλλος ἐφυγοδίκησε καὶ συνελήφθη μετὰ τρεῖς μῆνας.

Ἡ δίκη τὸ πρῶτ' διεκόπη ἐλλείψει ἐνὸς μάρτυρος τῆς ὑπερασπίσεως, τοῦ παιδιοῦ τὸ ὅποῖον εἶδε τὴν Μαριγῶ νὰ κλαίῃ καὶ νὰ φωνάζῃ καὶ τὸ ὅποῖον βρέθηκε κρυμμένο ἔς τὸ Φάληρον μέσα σὲ τρία ἀρνιά ἀρνιῶν ντιμένο καὶ αὐτό.

Ἐν τῇ δίκῃ, ἥτις θὰ γίνη κεκλεισμένων τῶν θυρῶν, θὰ

Καὶ ἡ δυστυχὴς μήτηρ ἐξερράγη εἰς λυγμούς.

Ἡ Ἑρριέττη προῦχώρησε μέχρι τῆς μητρὸς της, τῆς ὁποίας τὰς χεῖρας ἐκάλυψε διὰ δακρύων καὶ φιλημάτων.

Μετὰ στιγμὴν ὀδυνηρᾶς σιωπῆς, ἡ κ. Δεσιμαῖς ἐξηκολούθησε διὰ φωνῆς βραδείας καὶ σοδαρᾶς.

— Ποῖαν στέρσιν λοιπὸν ἔχεις ἐδῶ Ἑρριέττη; Τί δύνασαι νὰ ἐπιθυμῇς;

— Ἀλλὰ τίποτε, ἀγαπητὴ μοι μητέρα, τίποτε.

— Ἑρριέττη, πάντοτε σχεδὸν, ὅταν νεᾶνις τις ἐκ τοῦ ἡμετέρου κόσμου, ὡραία καθὼς σὺ, ἀποσύρεται εἰς μοναστήριον, ἔχει εἰς τὴν ψυχὴν της ἀπελπισίαν.

Ἡ νεᾶνις ἐφρικίσεν.

— Ἑρριέττη, ἐξηκολούθησεν ἡ βαρόνη, πολλάκις, ὅταν νεᾶνις τις ὡραία καὶ περιπαθὴς ἀγαπωμένη ὑπὸ τῆς μητρὸς της, ὡς σὺ, σκέπτεται νὰ κλεισθῇ ἐντὸς σκοτεινοῦ τινος μοναστηρίου, πράττει τοῦτο βεβαίως, διότι ὑπάρχει ἐν τῇ καρδίᾳ της ἀθεράπευτον τραῦμα, ἀτυχῆς, ἀπελπιστικὸς ἔρως!...

— Μητέρα μου, ἐπεφώνησεν ἡ νεᾶνις.

— Ἐὰν ἀγαπᾷς, Ἑρριέττη, διατί δὲν λέγεις τοῦτο εἰς τὴν μητέρα σου; Ὅταν σκέπτομαι περὶ τῆς εὐτυχίας σου, περὶ τοῦ μέλλοντός σου, μήπως νομίζεις ὅτι δὲν σὲ θεωρῶ τὴν νεκράν καὶ ἀξιεράστον γυναῖκα ἀγαθοῦ καὶ εἰλικρινοῦς νεανίου, εἰς ὃν ἀφιέρωσα τὴν καρδίαν σου; Μήπως δὲν σὲ θεωρῶ προωρισμένην μητέρα κεκλημένην, μὲ ἀκτινοβολοῦν

τας ὀφθαλμούς, ἐνθουσιασμένην ἐπὶ τῆς κοιτίδος ροδοπαρείου παιδὸς κοιμωμένου;

Ἑρριέττη, τέκνον μου, ἐὰν ἀγαπᾷς, εἰπέ μοι, καὶ προθύμως θ' ἀνοίξω τὰς ἀγκάλας μου εἰς ἐκεῖνον, ὅστις θὰ σ' ἀγαπήσῃ!... Ἰσως εἶνε πτωχὸς, ἐξ ἀσήμεου οἰκογενείας... Ἀδιάφορον! Οἱ καλοὶ ἄνθρωποι δὲν ἀπαντῶνται εἰς τὰς μεγάλας αἰθουσας, δύναται νὰ εὕρῃ τις τοιοῦτους καὶ ὑπὸ τὴν στέγην καλύβης!... Ἑρριέττη, δὲν εἶμαι ἐξ ἐκείνων τῶν γυναικῶν, αἵτινες θεωροῦσι τὴν πενίαν ὡς ἐλάττωμα· δικαιοῦσαι νὰ ἐκλέξῃς τὸν μνηστῆρά σου.

— Δὲν ἀγαπῶ, μητέρα μου, δὲν ἀγαπῶ, ἀνέκραξεν ἡ νεᾶνις ἀπελπισ.

— Ἀ! ὁ τόνος τῆς φωνῆς σου διαψεύδει τοὺς λόγους σου.

— Δὲν θέλω ν' ἀγαπήσω, μητέρα μου, δὲν θέλω ν' ἀγαπήσω! Τὸ μοναστήριον, τὸ μοναστήριον!

Ἡ δυστυχὴς κόρη συνέστειλε σπασμωδικῶς τοὺς βραχίονας.

Τὴν στιγμὴν ταύτην ἐκρούσθη ἡ θύρα τῆς αἰθούσης.

Ἡ Ἑρριέττη ἠγέρθη ζωηρῶς.

Ἡ βαρόνη ἀπέμαξε μετὰ σπουδῆς τὸ πρόσωπόν της διὰ ρινομάκτρον καὶ μετέβη μόνη νὰ ἀνοίξῃ τὴν θύραν, δίδουσα οὕτως εἰς τὴν θυγατέρα καιρὸν νὰ συνέλθῃ.

— Κυρία βαρόνη, εἶπεν ὁ ὑπηρετής, ἕνας κύριος, ἕνας ξένος ζητεῖ νὰ ὁμιλήσῃ τὴν κυρίαν βαρόνην.

ἐξετχοθῇ ἂν ἡ λεμονιά ἦτο εἰς τὸ ἄνθος της ἢ εἶχε δώσει καρπὸν.

Μέγας ἱατροδικαστὴς τῶν ἐσπεροειδῶν παρίσταται ὁ φίλος κ. Ζωγιάς.

ΚΑΚΟΥΡΓΙΟΔΙΚΕΙΟΝ ΣΥΡΟΥ

(ΕΙΔΙΚΟΤ ΑΝΤΑΠΟΚΡΙΤΟΤ ΜΑΣ)

Δὲν ἐλησμώνησαν—ἢ ἂν ἐλησμώνησαν τοῖς τὸ ἐνθυμίζω—οἱ ἀναγνώσται τοῦ «Μὴ Χάνεσαι», ὅτι κατὰ τὸν παρελθόντα Αὐγουστον, ἀντὶ νὰ τοῖς παράσχω πρὸς ἀνάγνωσιν τὰ θαύματα τῆς Παναγίας τοῖς ἐδώρησα τὰ θαύματα τῶν χωροφυλάκων.

Ἐπρόκειτο περὶ τινος ἀναιρέσεως γενομένης ἐν Πάρῳ κατὰ τὴν πανηγύριν τῆς Ἑκατονταπυλιανῆς ὑπὸ χωροφυλάκων.

Χθὲς ἡ ὑπόθεσις αὕτη ἐδικάσθη ἐνώπιον τοῦ ἐνταῦθα Κακουργιοδικείου, διαρκέσασα μέχρι τῆς 7 ὥρας π. μ. τῆς σήμερον. Δύναμαι νὰ σᾶς παράσχω τινὰς λεπτομερείας ἐπ' αὐτῆς, ἂν μοι ὑπόσχεσθε νὰ μὴ φριζήτε.

Κατηγορούμενοι τέσσαρες. Εἰς ὑπονωμοτάρχης, Δρίτσας, καὶ τρεῖς χωροφύλακες, Τσουκαλᾶς, Βαλσαμάκης καὶ Φραγκουλάκης. Οἱ μάρτυρες ἦσαν τέσσαρες, ἢ μᾶλλον εἰς, ἢ μᾶλλον μισός. Ὁ υἱὸς τοῦ φονευθέντος. Οἱ λοιποὶ ἀκούσανε ὅτι τὸ Γιάννη τὸν Πρινέα σκοτώσανε οἱ χωροφύλακες, ὅμως μπροστὰ δὲν ἦτανε. Πήρανε ὄρκο ψέμματα δὲν λένε. Ἄλλ' ὁ

υἱὸς τοῦ Πρινέα μᾶς φωτίζει. Νεαρὸς χωρικός, εἰκοσιτριτῆς, ἡλιοκαυτός, ὡς ρέγγα, εἰλικρινής, δειλός, ὡς κόρη, ἀπαθής, ἔκαμε καὶ στρατιώτης· λαλεῖ πρὸς τὸ Δικαστήριον, ὡς νὰ διαπραγματεύηται πέπονas, καὶ πρὸς τοὺς δικηγόρους, ὡς νὰ μετεκίνησαν τὰ ὀρόσημα τοῦ ἀγροῦ του. Ἐφύλαγε τὰ πεπόνια στὸ μπαξέ, γιατί ἦτανε πολὺς κόσμος εἰς τὴν Πάρο γιὰ τὸ πανηγύρι. Ἐπήγανε κάτι μάγκες Συριανὲς καὶ τοῦ κλέψανε πεπόνια, καὶ τοὺς ἐφοβέρισε μὲ τὸ τουφέκι. Φύγανε καὶ εἶπαν: Τώρα βλέπεις. Ὑστερα ἤσανε τέσσαρες χωροφύλακες μὲ τὰ σπαθιά στὸ χέρι καὶ τὰ τρίβανε χάμου. Τοὺς ἐφώναξα: «Βρὲ τί σούρνετε τὰ σπαθιά σας, γιὰ νὰ φοβηθῶ νὰ φύγω, νὰ ρημάξῃτε τὸ μπαξέ;» Αὐτὸς ἐφώναζε «Ἀφέντη». Ἔτσι λένε εἰς τὴν Πάρον τὸν πατέρα. Ὁ ἀφέντης του ἐξύπνησεν ἀπὸ τὴν καλύβα, καὶ ἔτρεξε νὰ προφθάσῃ μὲ τὸ ραβδί του ποῦ ἀκούμπαιε. Ἦτανε κουτσὸς βλέπεις, ποῦ τὸν εἶχε ριχμένο τὸ μουλάρι. Ἀμα ὁ ἀφέντης φάνηκε, ὁ νωματοάρχης εἶπε «Βρὲ χτυπᾶτε τὸ γέρο». Εὐθὺς οἱ δύο ἔτρεξαν, τὸν ἄρχισαν. Ἐξῆς σπαθιὲς εἰς τὴν κεφαλὴν καὶ μία πέρα πέρα ἀπὸ τὴν ράχι ἀπὸ κάτω. Λένε πῶς τοὺς χτύπησε ὁ ἀφέντης μὲ τὸ ραβδί, γιατί μὲ δέρνανε, καὶ γιὰ τοῦτο τὸν σκοτώσανε. Εἶναι ψέμματα. Δὲν ἐπρόφθασε νὰ ἔρθῃ κοντά. Ἀμα ὁ γέρος ἔπασε, τότε πήγανε στὴν καλύβα καὶ ἐσχίσανε ἕνα χράμι, γιατί δὲν ἤσανε σχοινί, δέσανε τὸν γυῖο καὶ τὸν ἐπήγανε κτυπώντας ἔς τὴν στρατῶνα καὶ τὸν ἀφήκανε δεμένο. Τότε ὁ κόσμος τὸ ἔμαθε. Ἐπήγε ἀπὸ κάτω ἀπὸ τὴν στρατῶνα καὶ φωνάζανε. Ἐκομματιάσατε τὸν πατέρα καὶ ἔχετε καὶ τὸ γυῖο φυλακή. Θὰ σᾶς κάψωμε». Τότε τὸν ἀφήκανε.

Οἱ μάρτυρες τῆς ὑπερασπίσεως εἶπαν ὅτι μερικοὶ κατηγορούμενοι εἶναι καλῆς διαγωγῆς. Ἀφοῦ οἱ καλῆς διαγωγῆς χωροφύλακες διαπράττουν τοιαῦτα, τί κάμνουν λοιπὸν οἱ κακῆς; Οἱ κατηγορούμενοι εἶπον ὅτι ὁ Τσουκαλᾶς καὶ Βαλ-

— Ἄλλά...

— Πρόκειται, μοῦ εἶπε, περὶ σπουδαιοτάτης ὑποθέσεως.

— Ὁ κύριος οὗτος εἶπε τὸ ὄνομά του;

— Ὀνομάζεται Λαγγάρδ.

— Τὸ ὄνομα τοῦτο μοῦ εἶνε ὅλως ἄγνωστον.

— Ἀγαπητή μου μῆτερ, σᾶς ἀφίνω νὰ δεχθῇτε τὸ πρόσωπον τοῦτο· ἐγὼ ἀνέρχομαι εἰς τὸ δωμάτιόν μου.

Ἡ μήτηρ προσβλέψασα τρυφερῶς τὴν θυγατέρα της:

— Πήγαινε, τέκνον μου, εἶπεν· ἀπόψε ἢ αὖριον θὰ ὀμιλήσωμεν ἀκόμη.

Ἡ Ἐρριέττη ἐξῆλθεν.

— Εἴπατε εἰς τὸν κύριον Λαγγάρδ νὰ εἰσέλθῃ, εἶπεν ἡ βαρόνη εἰς τὸν ὑπηρετὴν.

III

Ο ΦΙΛΟΣ ΤΩΝ ΔΥΣΤΥΧΩΝ

Μετὰ τὴν εἴσοδον τοῦ ἐπισκέπτου εἰς τὴν αἴθουσαν ὁ ὑπηρετὴς ἐξελθὼν ἐκλείσε τὴν θύραν,

Ὁ κύριος Λαγγάρδ ἦτο κομφότατα ἐνδεδυμένος καὶ ἐκράτει τὸν πῖλον ἐν τῇ χειρί. Ὑπεκλίθη μετὰ σεβασμοῦ πρὸς τῆς βαρόνης, ἔπειτα ἔμειναν πρὸς στιγμὴν ἀκίνητοι, σιωπηλοὶ, παρρησιάζοντες ἀλλήλους.

Ἐν τῷ βλέμματι τοῦ ἐπισκέπτου ἐνυπῆρχε τι ἀνάμικτον ἐκ περιεργείας καὶ προσπαθείας· τὸ τῆς κυρίας Δεσιμαῖζ ἐξέφραζε καὶ ἄοριστόν τινα ἀνησυχίαν.

Ἡ ὥραία συμπαθητικὴ μορφή τοῦ ξένου καὶ τὸ ἐξωτερικόν του ἐνεθάρρυναν μὲν ὀλίγῳ τὴν βαρόνην, ἠύξησαν ὅμως ἔτι μᾶλλον τὴν ἐκκληζίν της.

— Εὐαρεστηθῇτε νὰ καθίσῃτε, κύριε, εἶπε δεικνύουσα ἀνάκλιντρον, ἐφ' οὗ ἐκάθισε καὶ ἡ ἰδία.

Ὁ κ. Λαγγάρδ θεῖς τὸν πῖλόν του ἐπὶ τραπεζίου ἐκάθισε.

— Σᾶς ἀκούω, κύριε, εἶπεν ἡ βαρόνη· ἡ ἐπίσκεψίς σας ἀποβλέπει, ὡς μοῦ εἶπον, εἰς σπουδαιοτάτην ὑπόθεσιν.

— Μεγίστης σπουδαιότητος, κυρία βαρόνη, θέλετε δὲ πεισθῇ περὶ τούτου ὅταν σᾶς εἶπω περὶ τίνος πρόκειται.

— Μήπως ἡ ὑπόθεσις αὕτη ἀφορᾷ κανένα ἰδικόν μου; ἠρώτησεν ἡ βαρόνη διὰ φωνῆς ὀλίγῳ τρεμούσης.

— Σᾶς καὶ τοὺς ἰδικούς σας, κυρία, κατὰ τὸ μᾶλλον καὶ ἥττον ἀμέσως.

— Ὅμιλήσατε λοιπὸν, κύριε, εἶμαι ἐτοίμη νὰ σᾶς ἀκούσω.

— Ἐννοῶ τὴν ἀνυπομονησίαν σας, κυρία βαρόνη· ἐν τούτοις πρὶν σᾶς γνωστοποιήσω τὸν σκοπὸν τῆς ἐπισκέψεώς μου, πρὶν σᾶς εἶπω ὅτι ἀπαιτῶ ἀπὸ σας, ἔχω ἀνάγκην πληροφοριῶν τινων, τὰς ὁποίας μόνη σεῖς δύνασθε νὰ μοῦ